

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 19	1. Oktober 1918	67. Aargang

Tale af Ældste George A. Smith,

Medlem af de tolv Apostles Kvorum,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. April 1918.

Jeg vil anmode Eder om, Brødre og Søstre, at bede for mig, at Herren vil vejlede mig i Henseende til, hvad jeg bør sige, saa at, hvad jeg siger, maa blive til Fordel for de mange Tusinder af trofaste Sidste-Dages Hellige, som er forsamlede her for at tilbede Herren og lytte til hans Tjeneres Belærelser. Jeg føler mig meget bevæget i mit Hjerte ved denne Lejlighed. Da jeg sad her i Tabernaklet i Gaar, tænkte jeg, hvor lidt vi i Virkeligheden veed angaaende, hvad vi gaar i Møde, eller hvor længe vi vil leve her paa Jorden. Hvis jeg ikke var bekendt med Jesu Kristi Evangeliums trosstyrkende og trøstende Principer, vilde jeg næsten være nedtynget af Sorg ved Tanken om, at en af vore elskede Brødre, som var Medlem af det samme Præstedøms-Kvorum, som jeg tilhører, og som var tilstede her ved sidste Generalkonference, har været kaldt hjem af Herren, idet han er afgaaet ved Døden. Det synes, som om det kun er nogle faa Dage siden, at Ældste Hyrum M. Smith stod her ved Talerstolen, hvor jeg staar, omtrent samme Tid paa Dagen, og talte til Kirkens Medlemmer, ledet ved Guds Aands Inspiration. Vi kan ikke mere lytte til hans Stemme, men de Belærelser og Formaninger, han gav os ved hin Lejlighed, lyder endnu til os, idet vi kan kalde hans Ord til vor Erindring, og forøvrigt er de nedskrevne. Der er udentvivl mange i denne Forsamling, som vil erindre de Emner, som Ældste Smith ved hin Lejlighed omtalte, og de Belærelser, han gav os. Hvis I ikke rigtig klart erindrer hans Ord, saa lad mig nævne nogle af de Ting, han omtalte. Han henledte vore Tanker til, at Salomon, da det Tempel, han paa Herrens Befaling

havde opbygget, blev indviet, ikke bad om at erholde Rigdomme eller de Ting, som vilde bringe ham Verdens Ære, men han bad om at maatte faa et forstaaende Hjerte, og Gud meddelte ham, at fordi han havde bedet om denne ønskelige Ting, vilde han ikke alene give ham „et vist og forstandigt Hjerte", men endogsaa give ham, hvad han ikke havde begæret, „baade Rigdom og Ære", saa at der ikke skulde være nogen som ham iblandt Kongerne i hans Dage.

En anden Ting, som Broder Hyrum M. Smith omtalte, var Moses Formaning til Israeliterne, idet Moses sagde til Folket vedrørende Herrens Bud og Anordninger: „Og lær disse Ting til Eders Sønner og Sønners Sønner."

Jeg tænker, at denne Formaning er ypperlig for Forældre i denne Kirke at rette sig efter i vor Tid, og at det er af største Vigtighed, at vi i Kærlighed belærer vore Sønner og Døtre og vore Børnebørn og den opvoksende Slægt om Evangeliets Principper og Guds Befalinger til os.

Fremdeles henledte vor afdøde Broder de Helliges Opmærksomhed paa de Ord og Belærelser, vi har modtaget fra den største af alle Mænd, som har levet paa Jorden, nemlig vor Frelser, Jesus Kristus, idet vor Frelser siger: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal indkomme i Himmeriget, men den, der gør min Faders Villie", og han sagde ogsaa til os: „Af deres Frugter skulle I kende dem." Disse Belærelser er komne til os gennem den hellige Skrift og var citeret for os af Broder Hyrum M. Smith i hans Tale fra dette Sted for seks Maaneder siden; og Broder Smiths Ord til os vil blive erindrede af de Hellige og hans Minde blive holdt i kærlig Erindring af os. Vi ærer og respekterer ham og er taknemmelige for det gode, han udførte, medens han levede, og for Eksemplet, han har sat os.

Der er ikke nogen Grund for os, som har annammet Evangeliet, til at sørge som de, der ikke kan blive trøstede ved hans Bortgang, thi hans Gerning var gjort, og vor himmelske Fader vil skænke ham de herlige Velsignelser, som han arbejdede for at modtage. Jeg føler Trang til at sige, at hans ædle Hustru stedse bistod ham og opmuntrede ham under Udførelsen af samme, i Forbindelse med, at hun tog Vare paa Hjemmet og Børnene, og jeg takker Gud for, at vor afdøde Broder har en Søn, som følger sin Faders Eksempel, og at hans Børn holder hans Navn i Ære, paa Grund af deres Kærlighed til ham; og jeg beder Herren at trøste og velsigne Broder Smiths Familie, som repræsenterer ham her paa Jorden, saa at hans Navn maa blive erindret i Kærlighed af de Sidste-Dages Hellige.

Brødre og Søstre! Maaske I vil forstaa mig, naar jeg siger, at jeg føler mig dybt rørt. Jeg elsker Brødrene, som jeg arbejder sammen med, og jeg er meget taknemmelig for det Privilegium, som jeg nyder, at staa ved Siden af de Mænd, som nu leder Kirken. Jeg er inderlig taknemmelig for mit Medlemsskab i Kirken og for at kunne være sammen med Kirkens ledende Mænd, naar jeg rejser omkring i de forskellige Stifter og Sogne, og jeg beder, at Herren vil velsigne de Brødre og

de Søstre, der saa meget af Tiden maa være borte fra Hjemmet for at udføre den kirkelige Gerning, de er kaldede til at udføre.

Da vor elskede Præsident i Gaar begyndte at tale til os, var mit Hjerte rørt, thi jeg forstod, at han ikke følte vel i legemlig Henseende paa Grund af de Svagheder, som følger med Alderen; og som han fortsatte sine Bemærkninger, tror jeg, at I med mig opsendte en Bøn til Gud om, at han vilde styrke ham og sætte ham i Stand til at præsidere ved Konferencen, og styrke ham, saa at han ikke skulde føle skadelige Eftervirkninger ved at tale saa længe til os. Vi var imidlertid meget glade ved at lytte til hans opmuntrende Ord. I Dag er Præsident Smith atter hos os og siger, at han har det meget bedre, end han havde det i Gaar.

Det er vor himmelske Faders Gerning og Kristi, vor Forløsers Gerning, som har foraarsaget, at vi er tilstede her i Dag. Medens Verden er i Forvirring, er vi mødte her tilsammen under Tabernakelbygningens Hvælving til Gudstjeneste for at bede til ham og ære ham og lytte til deres Ord, som er kaldede til at tale til os, og som bliver vejledte ved Guds Aand. Vi kommer ikke her med Tvivl i vort Sind i Henseende til, om der er en Gud i det høje, thi vi veed, at Gud lever, og vi veed ligesaa vel som, at vi lever, at den kirkelige Gerning, vi er forbundne med, er Guds Værk. Han, som, da Tiden kom, sendte sin enbaarne Søn til Verden for at udføre den Frelsergerning, han havde paataget sig, kaldte i disse de sidste Dage Joseph Smith til at være en Profet for Folkeslagene, og han talte til ham, som en kærlig Fader belærer en hengiven og elsket Søn om de Ting, som vedrører vort Hjerteliv og vort evige Velfærd, og som har skabt hos os et Ønske om at anstrenge os for at udføre vor Gerning paa den bedste og mest fuldkomne Maade. Gud lever, og hans Haand styrer denne Verden, og de Forhold, som vi er omgivne af i Dag, vil medføre, at mange Hjerter bliver blødgjorte, og at mange vil omvende sig fra deres Synder og søge at lære at kende, hvad Herren ønsker af dem. Som jeg ser, at der allevegne er Mænd og Kvinder, som forstaar Situationens Alvor, og som søger at udfinde, hvor Redning er at finde, saa kan jeg ikke andet end føle mig overstrømmende glad ved, at mine nærmeste Forfædre var Medlemmer af Kirken. De af dem, som levede paa Profeten Joseph Smiths Tid, hørte den gode Hyrdes Røst og sluttede sig til Kirken. Jeg er lykkelig ved at være opvokset blandt de Sidste-Dages Hellige. Jeg veed, at der ikke findes noget bedre Folk i Verden. Ved at overveje disse Ting bliver jeg rørt i mit Hjertes Følelser, og jeg er i Sandhed Herren taknemmelig for al hans Naade imod mig. Menneskene i Verden bliver stedse bedragne af Djævelen, som frister os til Synd. Mange bliver vildledte af ham og førte fra det ene til det andet, og deres Tid bliver spildt, den kostbare Tid, der kunde have været anvendt til stor Fordel ikke alene for dem selv, men tillige til Fordel for deres Medmennesker, hvis de forstod og efterlevede Jesu Kristi Evangelium. Vor Saligheds Fjende kan ikke tage Menneskene med Magt og forhindre dem i at forstaa og adlyde det sande Kristi Evangelium, men paa en lumsk og underfundig Maade søger

han at lede Menneskene til at gøre, hvad der er syndigt. Han formørker Menneskenes Sind overfor Sandheden. Han arbejder af al Magt for at holde de Ting ukendte, som det vilde være ønskeligt, ja af højeste Vigtighed for Menneskene at kende, og ved at Menneskene følger Verdens Moder og Skikke og lytter til selvkloge og indbildske Mænds daarlige Tale, bliver Djævelen i Stand til at lede Menneskene paa en Vej, som forhindrer dem i at gøre den bedst mulige Anvendelse af Tiden, medens Herren har givet dem Liv og Tilværelse, saaledes, at de kan udføre, hvad Herren ønsker, de skal udføre her i Livet. Saaledes har det været fra Begyndelsen af. Da Abel var ude paa Marken med sine Faareflokke, og Kajn saa, at han blev velsignet af Herren, fordi han øvede Retfærdighed, hviskede Fristeren til Kajn, at han kunde lige saa vel eje Faareflokkene som Abel, og at ingen vilde vide Besked dermed, hvis han slog Abel ihjel. Han lyttede til Djævelen og lod sig overtale af ham til at slaa sin Broder ihjel. Hvad vandt Kajn derved? Intet, men den frygtelige Følge fulgte, at han gjorde sig uværdig til at modtage Guds Velsignelser. Kajn tog Abels Liv, som han ikke kunde give ham tilbage. Han blev en Morder, og hans Navn har været afskyet som en Mand, der afveg fra det rette og sande og udøvede en skrækkelig Forbrydelse.

Menneskene har været udsatte for Djævelens Fristelser lige siden den Tid. Da Herren kaldte Noa til at advare Menneskene mod Udøvelsen af Synd, og for at opmuntre Menneskene til at handle retfærdigt, vendte de sig bort fra ham og vilde ikke tro, at han var en Guds Profet. Sandhedens Modstander, Djævelen, hviskede i deres Ører Ord som disse: „Denne Mand er kun en almindelig Mand; han har ingen Ret til at tale i Herrens Navn, og I behøver tilvisse ikke at tage noget Hensyn til ham.“ Menneskene lod sig bedrage af denne snedige Tale og omvendte sig ikke fra deres Synder, og paa denne Maade foraarsagede Djævelen, at Noas Prædiken blev uhørt. Som Følge af, at de ugudelige Mennesker, der levede paa Jorden i hine Dage, ikke omvendte sig fra deres Synder, kunde Herren ikke komme dem til Hjælp. Omsonst prædikede Noa Omvendelsens Evangelium til dem, thi med fri Villie gjorde de det onde og var derfor i den ondes Magt, og Vandfloden, som Noa havde vidnet om vilde komme over Jorden, hvis de ikke omvendte sig, kom, og Vandet dækkede hele Jorden. Kun Noa og hans Familie blev frelste af Herren, idet de indgik i Arken, som Noa paa Herrens Befaling havde bygget. Det var nødvendigt, at Jorden efter Vandfloden blev befolket af en Slægt, som kom fra de gode Mænd og Kvinder, der udgjorde Noas Familie, kunde bringe til Udvikling de Dyder og herlige Egenskaber, som Menneskene i Forudtilværelsen havde været i Besiddelse af. Bevarelsen af Slægtens Renhed i moralsk Henseende er et af de vigtigste Punkter indbefattet i Saliggørelsens Plan, hvilket tydeligt fremgaar saa vel af Moselovens Bestemmelser som af Evangeliets Lærdomme.

Paa Frelserens Tid hviskede den onde til Menneskene, at de var Daarer, om de vilde tro ham. Den onde anstrængte sig for at faa Menneskene til at tro, at Jesus Kristus kun var et almindeligt Men=

neske, og at han ikke mere var „Guds Søn", end andre Mænd var det, og Folket lyttede til den ondes lumske og snedige Tale og korsfæstede Verdens Frelser.

Verdens Stilling i vore Dage er forudsagt i Mormons Bog, og det samme gør sig gældende nu som i forrige Dage. Da Profeten Nephi belærte Folket og søgte at bringe Menneskene til at indse Nødvendigheden af, at de holdt sig nær til Herren og adlød hans Befalinger, saa at de ikke skulde blive overvundne af den ondes Fristelser, da forklarede han tydeligt for dem, hvorledes den onde vilde søge at bedrage dem, og han sagde til dem, at alt, hvad der ledte til at gøre det gode, kom fra vor himmelske Fader, og at, hvad som helst, der ledte dem til at gøre det, som var i Modstrid med Guds Bud, var af det onde, og at de var udsatte for stor Fare, hvis de tillod den onde i mindste Maade at have Indflydelse over dem. Dette siger Profeten Nephi, idet han taler om den Tid, da Mormons Bog i de sidste Dage skulde blive bragt frem blandt Menneskene, og de skulde blive bekendte med Bogens vigtige Belærelser. Profeten Nephi siger i det 3. Vers af det 28. Kapitel i 2. Nephi Bog:

„Thi det skal ske paa den Dag, at de Kirker, som ere opbyggede, men ikke til Herren, skulle sige, den ene til den anden: Se, jeg, jeg er Herrens; og den anden skal sige: Jeg, jeg er Herrens. Og saaledes skulle alle sige, som have oprettet Kirker, men ikke til Herren."

Vi læser:

„Og de skulle kives med hverandre, og deres Præster skulle trættes med hverandre, og de skulle undervise med deres egen Lærdom og fornægte den Helligaand.... Og de fornægte Guds, den Israels Helliges Kraft", osv. (2. Nephis Bog 28 : 4—5.)

Saaledes ser vi, at menneskelige Lærdomme og Befalinger skulde blive udgivne for at være Kristi Evangeliums Lærdomme paa den Tid, Mormons Bog skulde blive givet til Menneskene. Der er en vis falsk Indflydelse, der gør sig gældende hos mange i Verden netop i vor Tid, den nemlig, at Menneskene ved deres egen Intelligens og deres egen Magt kan erholde det evige Liv.

Lad mig fremdeles læse en Udtalelse af Profeten Nephi i det 8. Vers af det 28. Kapitel i anden Nephis Bog, hvor vi læser:

„Og der skal ogsaa være mange, som skulle sige: Æder, drikker og værer lystige, men frygter Gud alligevel, thi han vil retfærdiggøre Dig, om Du ogsaa begaar en lille Synd."

Jeg ønsker, at I vil lægge Mærke til den sidste Sætning.

Vor listige Modstander, Djævelen, vidste, at hvis han kunde faa en Mand eller Kvinde til at synde lidt, i den Grad var de da i hans Magt. Profeten Nephi fortsætter med at sige:

„Ja, lyver lidt, drager Fordel af een formedelst hans Ord; graver en Grav for din Næste; der er intet ondt deri. Og gør alle disse Ting, thi i Morgen dø vi; og om det saa er, at vi ere skyldige,

vil Gud slaa os med nogle faa Slag, og tilsidst skulle vi alive salige i Guds Rige." (Slutningen af 8. Vers.)

„Er dette ikke nøjagtigt, hvad Djævelen siger til Menneskene i vore Dage: „Begaar en lille Synd, det vil ikke gøre nogen Skade; om Du lyver lidt, det vil ikke skade noget; Herren vil tilgive Dig, og Du vil kun blive straffet lidt." Dette er, hvad Djævelen siger til de Mænd og Kvinder, som er bekendte med „Visdomsordet". Han siger: „Drik lidt Te, det vil ikke skade Dig; brug lidt Tobak, det har ikke noget at sige; om Du drikker lidt Spiritus, det skader ikke." Disse kunne kaldes smaa Overtrædelser, men Djævelen begynder ikke med at friste os til at udøve de store Synder.

Dette er, hvad jeg ønsker, at I-Brødre vil erindre i Dag. Det er Udøvelsen af disse smaa Synder, som bringer os i Djævelens Magt. Jeg ønsker at sige til Eder, at efter min Opfattelse saa har dette, at unge Mænd har givet efter for Fristelsen til at ryge Tobak, bevirket, at deres aandelige Liv og Udvikling er bleven skadet derved, idet Guds Aand derved er veget bort fra dem, og de er blevne skilte fra mange gode Mænds og Kvinders Selskab; og de sætter et daarligt Eksempel overfor deres Børn siden hen i Livet; og dog vil Djævelen sige til os: „O, det er kun en lille Ting!" Og saaledes leder han Sjælene ned i Fordærvelse.

Profeten Nephi siger videre:

„Og se, andre smigrer han for og fortæller dem, at der findes ikke noget Helvede." (22. Vers.)

Er dette ikke, hvad Verden er lært i Dag? Fritænkerne, eller maaske rettere sagt, Gudsfornægterne, der heller ikke tror paa Djævelens Eksistens, og som ikke tror paa andet end, hvad de kan se med deres fysiske Øjne, siger disse ikke: „Der findes ikke noget Helvede"? Profeten Nephi siger, at det er Djævelen, der lærer dem saaledes, og at han samtidig hvisker Menneskene i Øret, at der ingen Djævel er.

Vi læser:

„Og han siger til dem: Jeg er ingen Djævel, thi der findes ingen; og saaledes hvisker han dem i deres Øren, indtil han har fængslet dem i sine gruelige Lænker, hvorfra der er ingen Befrielse." (Slutningen af 22. Vers.)

Brødre og Søstre! Dette er Stillingen i Verden i Dag. Nephi kunde ikke have udtrykt sig tydeligere, om han havde levet nu.

Djævelen virker med Kraft; og fordi vor himmelske Fader ønskede at beskytte Menneskene mod det onde og beskytte dem overfor de falske Lærdomme, som jeg har nævnt, kaldte han den unge, oprigtige Mand Joseph Smith til at være hans Profet og til at genoprette hans Kirke paa Jorden, Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og Menneskene blev atter belærte om det sande og uforfalskede Kristi Evangelium, der er Saliggørelsens Evangelium, for, at de maatte blive ledte fra Mørket til Lyset og afstaa fra deres Vildfarelser. Denne Gerning paahviler det os Mænd, som er delagtiggjorte i Præstedømmets Fuldmagt, at udføre.

De fleste af Eder er delagtiggjorte i det hellige melchizedekske Præstedømme; I har været givne Fuldmagt fra Gud til at udføre, hvad I er kaldede til, og Herren vil holde Eder og mig og alle, som har modtaget dette Præstedømme, ansvarlige for, hvorledes vi udfører den Gerning, vi er kaldede til at udføre blandt Menneskene. Brødre og Søstre! Var der nogen Sinde en Tid i Verden, da det i højere Grad var nødvendigt, at Menneskene omvendte sig og adlød Herrens Befalinger, end nu? Betragt Verden i Dag. Millioner af Mænd staar imod hinanden for at dræbe hinanden, og hvorfor? Fordi Djævelen inspirerer og opflammer Menneskene til at føre Krig imod hinanden, og tillige, fordi det bliver nødvendigt, at angrebne Nationer forsvarer sig. Jeg ønsker at sige, at nærværende Krig og Stridigheder i Verden ikke vil faa Ende, førend Menneskene omvender sig fra deres Synder og foresætter sig at tjene Herren og holde hans Befalinger; thi, som Patrick Henry sagde: „Menneskene kan raabe: Fred, Fred, men der bliver ingen Fred", ikke, førend Menneskene lever i Overensstemmelse med de Bud, som vor himmelske Fader har givet os, han, som gav os Liv og Tilværelse, og som gav os Lejlighed til at blive bekendt med hans Bud, og hvis vise Raad vi har modtaget fra Menneskets Skabelse af indtil nu, og som har sagt: „Dette er Livets Vej; vandrer paa den."

Brødre og Søstre! Lad os, som attraar at gøre Herrens Villie, opfylde vore Pligter paa allerbedste Maade, saa at vi kan blive talte blandt Kristi Hjord. Vor Fader i Himlen har givet os Kundskab om Evangeliet gennem hans bemyndigede Tjenere, og han har kaldt os sammen i disse Bjergdale, hvor han velsigner os gennem de Mænds Administration, som er Hyrder efter hans Hjertelag. Lad os leve, som vi bør leve. Lad os ære hinanden, som vi bør, og lad os understøtte Regeringen, som har vist sig saa højmodig overfor os. Det er vor Pligt at understøtte vor Regering i Kampen for Frihedens Sag, saa at det bliver muligt for Verdens Nationer uhindret at udvikle sig i Henhold til Frihedens og Retfærdighedens Principper.

Jeg beder, at vi Sidste-Dages Hellige fremdeles maa nyde vor himmelske Faders Velsignelser, og det vil vi, hvis vi forbliver trofaste. Jeg beder, at vor himmelske Fader vil velsigne Præsident Joseph F. Smith, som præsiderer over denne Kirke, og at han vil hjælpe ham til at overvinde sin legemlige Svaghed, der er en naturlig Følge af hans fremskredne Alder; og jeg beder, at Herren vil give ham Aands- og Legemsstyrke til fremdeles uhindret at udføre sin Gerning, som han har det i de mange forløbne Aar, og hvilket vil blive til Glæde og Tilfredshed for ham selv. Jeg beder, at hans Raadgivere paa lignende Vis maa blive velsignede, og at de maa fryde sig i Forening ved deres Gerning, at virke som Kirkens Præsidentskab og vejlede os i Henseende til alt, som vedrører Evangeliet. Og maa Herrens Fred og Trøst være skænket de Hellige allevegne paa Grund af deres Tro og Hengivenhed! Jeg beder, at vi maa omvende os fra vore Synder, saa at Herren vil kunne delagtiggøre os i Evangeliets og hans Riges Velsignelser i endnu større Grad i Fremtiden, end vi har modtaget Evangeliets Velsignelser i det forbigangne, og saa at vore Sønner og

Døtre, som under deres Opvækst bliver belærte af os, maa vokse op som gudfrygtige og modige Mænd og Kvinder, der paa Grund af den Trosstyrke, de modtager, og de evangeliske Kundskaber, de kommer i Besiddelse af, maa blive forberedte til at bringe Evangeliets Tidender til Jordens Nationer, og forkynde Evangeliet, hvor det glade Budskab ikke har været hørt før, til Frelse for alle Mennesker, som vil annamme Evangeliets Budskab, og Gud til Ære, hvilket er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Vær haabefulde!

Som Mennesker betragtet er vi i Sandhed meget svage og let tilbøjelige til at tabe Modet og give efter under Trykket af den Modgang og de Sorger, som møder os paa vor Vandring her i Livet. Om vi stedse lader Tanken dvæle ved dette Livs Skuffelser og Besværligheder, og dets Kummer og Elendighed, vil vi finde os selv i en ynkelig og højst ulykkelig Stilling. Under disse Forhold er det, at Hjertet fyldes med Tungsindighed, og mange Mennesker, der saaledes har været nedbøjet formedelst Sorg og Modgang, har fuldstændigt opgivet alt Glædeshaab. Saadanne Mennesker kender ikke Hensigten med deres jordiske Tilværelse, nemlig, at vi er her for at lutres gennem Prøven og erholde Erfaring, der vil tjene til vor evige Gavn og Glæde. Vi vil indrømme, at der muligvis findes de Mennesker, der er underkastet større Prøver end andre, og det er muligt, at saadanne tillader sig at tænke, at disse tunge Prøver paalægges dem som en Straf fra Herren, fordi han er vred paa dem, hvorfor han lader Modgang komme paa deres Vej. Saadanne glemmer sikkert Apostelens Formaning, naar han skriver de bekendte Ord:

„Min Søn! Agt ikke Herrens Raad ringe; vær ikke heller forsagt, naar Du tugtes af ham; thi hvem Herren elsker, den revser han, og han tugter haardelig hver Søn, som han antager sig." (Hebr. 12 : 5, 6.)

Ifølge denne Udtalelse af Paulus, har Herren en vis og en viis Hensigt med at sende Prøver til os, saa at vi gennem disse Prøver kan blive førte nærmere til Gud og saa vore Kjortler tvættede hvide, formedelst Forsoningen ved Kristi udgydte Blod, saa at vi kan blive værdige til at modtage en Plads iblandt de forløstes Tal.

Det er med stor Bedrøvelse, vi nu og da modtager Meddelelse om, at Dødsengelen har bortkaldt en eller anden trofast Broder eller Søster fra en af de Helliges Familiekredse; thi vi veed, at slig Hjertesorg er ofte tung at bære. Vi har til saadanne Tider ønsket at have haft Lejlighed til at kunne være tilstede ved Jordfæstelsen, for om muligt at tale et trøstende Ord til de sørgende; men grundet paa Afstanden til det Sted, hvor Begravelsen foregik, samt andre Forhindringer, har vi ikke set os i Stand til at opfylde denne Kærlighedspligt ret ofte.

Formedelst det Lys, der er kommet til os fra det høje, og den Kundskab, en kærlig Fader har plantet i vore Hjerter vedrørende det

tilkommende Liv, er det en Trøst for os at vide, at, som Profeten Alma belærer os om, de retfærdiges Aander, naar de forlader det jordiske Hylster, indføres i en Lyksaligheds Tilstand, i Guds Paradis, „en Hvilens Tilstand, en Freds Tilstand, hvori de skulle hvile fra al deres Møje og fra al deres Sorg", og at de vil forblive i denne Tilstand, indtil Opstandelsen fra de døde finder Sted; og da skal ifølge Almas Ord Paradiset opgive de retfærdiges Aander, og Graven opgive de retfærdiges Legemer; og Aanden og Legemet skal komme tilsammen igen, og alle Mennesker blive uforkrænkelige og udødelige. (Almas Bog 40. Kapitel.)

Vi erkender, at dette ene vil ske paa Grund af Guds Kærlighed og hans store Naade og Barmhjertighed, formedelst Jesu Kristus, som ifølge Pauli Ord „tilintetgjorde Døden og bragte Liv og Uforkrænkelighed for Lyset ved Evangelium", for hvilket han var „beskikket at være en Prædiker og Apostel og Hedningers Lærer". (2. Tim. 1 : 10, 11.) Det Evangelium, Paulus prædikede, erklærede han selv, var ikke „Menneskelære"; thi hverken annammede, ej heller lærte han det af noget Menneske, „men ved Jesu Kristi Aabenbarelse". (Gal. 1 : 11, 12.)

Men, spørger nogen: Er det absolut nødvendigt, at vi ved udvortes Gerninger, saasom Daab og Haandspaalæggelse, viser Lydighed? Er det ikke tilstrækkeligt, om vi kun tror, at Kristus har lidt før os, og at han døde for os paa Korsets Træ? Thi siger ikke Paulus i Efeserbrevet: „Af Naade ere I frelste formedelst Troen, og det ikke af Eder, det er Guds Gave; ikke af Gerninger, at ikke nogen skal rose sig." (Ef. 2 : 8, 9.)

Dette Skriftsted og andre Skriftsteder, i hvilke Guds Naade mod os omtales, er ikke vanskelige at forstaa, naar de faar den rette Forklaring, hvilken er fremsat af Orson Pratt i Bogen, kaldet „Evangeliets sande Grundsætninger." Orson Pratt skriver: „Vi skulle forstaa, at Naade og Tro, hvorved Mennesket er frelst, ere Guds Gaver, som ere blevne købte for Mennesket, ikke ved Menneskets egne Gerninger, men ved Kristi Blod. Vare disse Gaver ikke blevne købte for Mennesket, vilde alle dets Bestræbelser være aldeles unyttige og frugtesløse. Hvilken Fremgangsmaade, Mennesket end maatte have fulgt, kunde det ikke have forsonet for en eneste Synd; det fordredes, at et syndeløst og rent Væsen skulde hengives som et Offer, for at Tro og Omvendelse kunde være virksom til Salighed..... Det var ikke Mennesket, som udtænkte, frembragte eller antog disse forskellige Principer; men højere Væsener i celestiale Boliger foranstaltede disse Gavers Tilvejebringelse og aabenbarede de Betingelser, paa hvilke Menneskene kunde blive delagtiggjort i samme. Derfor er al Ros paa Menneskets Side udelukket. Mennesket frelses ved en Plan, som dets Gerninger ikke frembragte, en himmelsk og ikke en jordisk Plan. Med Føje kunde Apostelen erklære for Efeserne, at disse Gaver vare fra Gud, vore Aanders Fader, fra hvem enhver god og fuldkommen Gave kommer.

Det er denne Plan, Saliggørelsens Plan, som vi efter bedste Evne bestræber os for at tydeliggøre og undervise Menneskene om. Adlydelsen og Efterlevelsen af denne Plan bibringer den i Sorg betyngede Sjæl

Haabet om evigt Liv; thi formedelst dette Haab ser vi fremad til Forløsningens herlige Dag, da Lønnen skal blive de trofaste tildelt.

Poetinden Eliza R. Snow har i følgende smukke Salmevers ydet Trøst til den sørgende Sjæl:

„I Morgenlysets gyldne Glans
Forklaret Graven staar,
Og Livets Kraft sin Straalekrans
Om Dødens Kulde slaar;
Thi Jesus, som led Korsets Død,
Gik sejrrig frem af Gravens Skød.

Med Evighedens Krone staar
Han over Dødens Nat,
Han viste os, hvor Vejen gaar
Til Sejrens gyldne Skat;
Til Faderhusets lyse Hjem
Han ledte os paa Vejen frem.

Hinsides denne Taaredal
Med Sorg og Strid og Ve,
Hinsides denne Smertenssal
Et bedre Hjem vi se.
Saa græd ej mer, hver elsket Ven
Til Aanders Hjem gik bort igen.

Hvor ædle Aander hvile sødt
I himmelsk, salig Ro,
Hvor alt, som smertede, er dødt,
Vi skal velsignet bo.
I Livets evig unge Vaar
Vi med Triumf paa Graven staar!"

O, gid, at dette maa blive vor fælles, lykkelige Lod.

Hans J. Christiansen.

Tale af præsiderende Patriark Hyrum G. Smith,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. April 1918.

Jeg har aldrig før i mit Liv været saa glad og taknemmelig for, at jeg er et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, end jeg er i Dag; og mit Hjerte er opfyldt med Velsignelser for de trofaste Sidste-Dages Hellige, for hans trofaste Israel; thi Guds Velsignelser hviler over hans Kirke. Herren har velsignet alle, som har indtraadt i Kristi Kirkes Fold. Han har lagt sin Velsignelse til alle Kirkens Foretagender i hele Verden, og jeg beder, at han vedblivende vil velsigne Kirken og dem, som han har kaldt til at lede Kirkens Arbejde i hele Verden.

Jesu Kristi Evangelium, som vi er saa taknemmelige for, indbefatter mange letforstaaelige og ligefremme Principer, men de er ikke desto mindre Principer, til hvilke er forbundet stor Kraft. Jeg formoder, at ethvert Hjerte svulmede af Glæde, da Præsident Smith i indtryksfulde Ord erklærede, at Kirken, vi tilhører, er Jesu Kristi Kirke. Jeg tror dette af mit ganske Hjerte og bevidner, at Kirken er Guds Kirke, den sande Jesu Kristi Kirke, hvis Institutioner derfor ogsaa opholdes og herligt understøttes af Gud. Vi har set Guds Magt tilkendegivet i vor Administration. Mange af hans Tjenere indenfor Præstedømmet sidder foran mig, Stavspræsidenter samt Biskopper og deres Raadgivere og andre Ældster. Guds Magt har givet sig tilkende i deres Administration, baade i Zion og i andre fremmede Lande, idet de har forkyndt Evangeliets Sandheder og udført deres Gerning i Kærlighed og virket for, at de Helliges og de oprigtiges Hjerter kan glædes, idet de bliver delagtiggjorte i Evangeliets Velsignelser. Jeg veed, at Guds Kraft ledsager Israels Ældster, der holder de hellige Pagter i Ære, som de har indgaaet, og som trofast søger at opfylde deres Pligter. Jeg føler megen Bedrøvelse for dem, som ikke forbliver trofaste, og jeg beklager dem meget. Vi føler Sorg, naar de, som kunde have modtaget de samme Velsignelser og nydt de samme Glæder som os, ikke modtager disse, paa Grund af, at de ikke har adlydt Herrens Bud og ikke har udført, hvad Herren har krævet af dem. Vi har Medfølelse i vore Hjerter for alle vore Medmennesker, som endnu ikke kender Evangeliets frelsende Sandheder, og vi beder for dem og virker for, at de kan komme i Besiddelse af de samme Velsignelser og den samme Hjertefred som os.

Der er mange Folk i Verden, og nogle af dem i vor Midte, som, naar vi forkynder Evangeliets herlige Glædestidender for dem, de da vender sig skuffede bort, idet de ikke kan forstaa Evangeliets Lærdomme eller indse Nødvendigheden af Evangeliets Ordinancer, ligesom Syreren Naaman heller ikke kunde indse Nødvendigheden af at vaske sig syv Gange i Jordans Flod for at blive helbredet fra sin Spedalskhed, som Profeten Elisa bød ham; men dog, da Naamans Tjenere raadede ham dertil, gjorde han dette og blev helbredet fra sin frygtelige Sygdom. Apostelen og Digteren Parley P. Pratt har skildret slige vantro Mennesker i et Digt, som er vel kendt af de Hellige.

Der er mange, som siger: „Hvorledes kan det være muligt, at en saa ligefrem Ting som at blive døbt, at blive begravet i Vandet og umiddelbart efter oprejst fra Vandet, hvorledes kan dette være af særlig frelsende Betydning? Ikke desto mindre, dette er netop Maaden, hvorpaa vi indgaar i Guds Rige, hvis Daabshandlingen bliver udført af en Mand, som har Fuldmagt dertil; og der er ikke nogen anden Maade, paa hvilken vi kan indkomme i Guds Rige. Ligeledes kan det synes forunderligt, at afdøde Slægtninge og Venner kan modtage evangeliske Velsignelser, skænkede Livs-Velsignelser, ved, at vi bliver døbte for dem, og dog er det netop saaledes. Mange af os gaar til Guds Templer og udfører den hellige Daabs-Ordinance for afdøde Slægtninge og Venner, saa der bliver givet dem en Lejlighed til at indgaa

Guds Rige, ligesom vi har gjort det, idet de ikke er blevne indlemmede i Jesu Kristi sande Kirke, medens de levede paa Jorden. Daaben er tilvisse en meget ligefrem Ting, men ikke desto mindre er et herligt Livsprincip netop knyttet til denne ligefremme Ordinance, ligesom herlige evangeliske Gaver er knyttede til alle af Evangeliets Ordinancer. Saa I nogensinde nogen, som gav en elsket Ven en Gave, uden at hans Hjerte frydedes derved. Den, som bortgiver en god Gave, frydes derved, og derved velsignes saavel Giveren som Modtageren. Jeg har vidnet denne Glæde ved at beskue Brødres og Søstres Ansigter, naar de har gaaet ned i Daabens Vand for at blive døbt paa afdøde Slægtninges eller paa Venners Vegne af en af Israels Ældster. Vi glædes ved at give en Ven en god Gave, men den Fryd, som det giver, at vi hjælper dem, som er ude af Stand til at hjælpe sig selv, er større, end vi kan udtrykke i Ord.

Jeg formoder, at alle Folk i Verden, som tror paa Jesus Kristus, tror, at han døde for os, og at det derved blev muligt for os at opstaa fra de døde, hvilket er et vidunderlig herligt Privilegium; og idet Kristus døde for os, satte han os et herligt Eksempel til Efterfølgelse, nemlig, at vi bestræber os for at komme vore Medmennesker til Hjælp og udfører for dem, hvad de selv er hindrede i at udføre.

Hvis ikke Kristus havde tilvejebragt Forsoningen, idet han, den uskyldige, led Døden paa Korsets Træ, kunde ingen have opstaaet fra de døde, eller i Fremtiden opstaa, og Dødens Magt vilde triumfere.

Det er en let udførlig, ligefrem Handling, naar Ældsterne lægger deres Hænder paa de døbtes Hoveder og bekræfter dem Medlemmer af Kirken, og delagtiggør dem i den Helligaands Gave; ligeledes er det en ligefrem Handling at salve dem, som er syge, og nedbede Herrens Velsignelser over dem; men ikke desto mindre er Guds Kraft forbunden med disse ordinancielle Handlinger; de er anerkendte af Gud baade i Himmelen og paa Jorden.

Jeg er taknemmelig, Brødre og Søstre, for at kende disse Sandheder, og taknemmelig for Evangeliets Velsignelser, taknemmelig, fordi Præstedømmets Autoritet, Fuldmagten til at handle i Guds Navn, er givet til Mænd paa Jorden, og hvorved de kan modstaa Sygdommes Indflydelse, og modstaa Djævelens Magt, og udføre Evangeliets forskellige hellige Handlinger. Jeg bevidner for Eder, Brødre og Søstre, at denne Magt er givet til Mænd i vore Dage. Det er den Kraft, som vi modtager fra Gud til at prædike og administrere i Jesu Kristi Navn; og i al Ydmyghed vil jeg sige, at jeg føler det store Ansvar, der paahviler mig, idet jeg er kaldet til at udføre evangeliske Handlinger i Jesu Kristi Navn, og jeg beder inderlig, at jeg maa udføre mine Kaldspligter med Visdom og være i Besiddelse af en ydmyg Aand. Herren har i mange Henseender velsignet mig. Han har givet mig sin Aands Inspiration, saa at jeg har været i Stand til at trøste og give Raad til Kirkens Medlemmer, og jeg vil indstændig anmode Eder om at bede Herren give sine Tjenere Kraft til at udføre deres Gerning i Visdom og Retfærdighed. Jeg føler, at jeg meget tiltrænger, at I erindrer mig og beder for mig, saa at jeg maa virke trofast og med

Nidkærhed for Guds Værks Fremgang, og saa at de Raad, som jeg giver Zions Sønner og Døtre, maa blive givne ved Guds Aands Inspiration og Vejledning. Mange af vore Sønner er kaldte til Krigstjeneste, og de vil møde Farer i Verden; men de har i Hjemmet modtaget evangeliske Belærelser ved Guds Aands Indflydelse, og mange af dem holder det hellige Præstedømmes Fuldmagt. De opmuntres ved Guds Aands inspirerende Indflydelse, og de har Tillid til den Kraft, de ved sig i Besiddelse af. Jeg bevidner for Eder, at hvis disse vore Sønner vil ære det Præstedømme, som Gud har delagtiggjort dem i, da vil de være trøstede formedelst de Forjættelser, der er knyttede til Præstedømmets rette Udøvelse. De ved, at de vil staa under Guds Beskyttelse, naar de tjener ham, thi han vil ære sine Tjenere, og hans Værk vil skride fremad og triumfere paa Jorden. Profetierne, som Herrens Tjenere har udtalt, bliver opfyldte for vore Øjne hver Dag og hver Time, og jeg bevidner for Eder, Brødre og Søstre, at Herrens Værk vedblivende vil skride fremad paa Jorden, indtil alt bliver udført, som Herren ønsker udført.

Jeg beder, at vi maa forblive trofaste, saa at vor himmelske Faders Velsignelser kan hvile over vore Hjem og blive os og vore Sønner og Døtre til Del; saa at vi daglig kan vokse i Troen og blive styrkede til at omvende os fra enhver Fejl; saa at vi kan være i Besiddelse af Bønnens Aand og daglig bede til Herren i vore Hjem; saa at vi maa ære det Præstedømme, vi har modtaget fra Gud, og de Kald, vi har modtaget i Kirken. Lad os være inderlig taknemmelige, fordi vi lever paa Jorden netop i disse vore Dage og er Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Gud velsigne Eder, Brødre og Søstre. Jeg beder, at han vil velsigne Kirkens Autoriteter, allevegne. Jeg forener mine Bønner med Brødrene, som har opsendt deres Bønner til Gud, vor himmelske Fader, om, at hans ypperligste Velsignelser maa blive tildelt Kirkens Præsident, og at hans Legemsstyrke maa svare til den Sindsstyrke og aandelige Kraft, han er i Besiddelse af, saa at han kan være i Stand til at udføre den saa ansvarsfulde Gerning, der paahviler ham; og jeg beder, at hans medforbundne Brødre blandt Kirkens præsiderende Autoriteter maa modtage tilsvarende Velsignelser, i Henhold til deres Behov. Jeg nedbeder Guds Velsignelser over Israel i Jesu Kristi Navn, Amen.

Efteraarskonferencerne i Danmark.

Efteraarskonferencerne vil blive afholdt som følger:

I København ...	den 5., 6. og 7. Oktbr.	
- Aarhus	den 12., 13. og 14.	—
- Aalborg	den 19., 20. og 21.	—

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Tale af Ældste Samuel O. Bennion,

Præsident over Centralstakernes Missionsdistrikt,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. April 1918.

(Fortsat fra Nr. 18.)

Profeten Joseph Smith bar Vidnesbyrd om, at Faderen og Sønnen havde aabenbaret sig for ham, og at han paa et senere Tidspunkt modtog Guldtavlerne fra Engelen Moroni. Menneskene kan kritisere og latterliggøre denne Erklæring og sige, at Joseph Smith var en Drømmer, men hans Erklæringer var ikke desto mindre sande. Med Hensyn til Mormons Bog, da har ingen været i Stand til at modbevise noget som helst i Henseende til historiske Beretninger eller religiøse Lærdomme, som er fremsatte deri, og som er oplysende og herlige Ord at læse. De, som er oprigtige af Hjertet, vil blive paavirkede ved at læse Bogens Ord, og de vil forandre deres Tanker og Tro, for saa vidt de forud har tænkt, at Mormons Bog ikke var Guds Ord.

Hvis vi, som er Medlemmer af Jesu Kristi sande Kirke, bærer Vidnesbyrd angaaende Bogen til vore Medmennesker og beder dem undersøge, om, hvad vi forkynder, er fra Gud eller fra Mennesker, da tror jeg, at vi har gjort vor Pligt, og de, som oprigtigt søger at lære at kende det sande Evangelium og komme til en fuld Forstaaelse deraf, for dem vil Herren tilkendegive Sandheden ved den Helligaands Kraft. Jeg vil læse nogle saa Vers fra det 10. Kapitel i Mormons Bog, det 3., 4. og 5. Vers:

„Se, naar I læse disse Ting, dersom det er Guds Villie, at I skulle læse dem, ønsker jeg at raade Eder til at erindre, hvor barmhjertig Herren har været mod Menneskenes Børn, fra Adams Skabelse af helt ned til den Tid, da I modtage disse Ting, og til at overveje det i Eders Hjerter.

Og naar I modtage disse Ting, formaner jeg Eder til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi Navn, om disse Ting ikke ere sande; og dersom I bede af et oprigtigt Hjerte og med fast Forsæt samt med Tro paa Kristus, vil han aabenbare Sandheden deraf for Eder formedelst den Helligaands Kraft; og formedelst den Helligaands Kraft kunne I kende Sandheden i alle Ting."

Hvis Menneskene er i Tvivl med Hensyn til, fra hvilken Kilde Mormons Bog stammer, er disse Herrens Ord tilvisse klare og indeholder en Forjættelse til alle, som beder til Gud i Hjertets Oprigtighed om, at han vil tilkendegive dem Sandheden ved den Helligaands Kraft. Naar han giver en af sine Sønner eller Døtre en Lejlighed til at læse hans Ord, som vil bringe dem til ham og til at erholde det evige Liv, Livet i sin Herligheds Fylde, saa vil et sligt Vidnesbyrd bringe de oprigtige og sandhedssøgende til at ydmyge sig selv overfor Herren. Ydmyghedens Aand vil trænge ind i deres Hjerter, og al Forfængelighed og Hovmod vil vige bort; da vil de kende Sandheden, eller, hvis Menneskene ikke vil modtage Sandheden, vil de være tilstrækkelig advarede. Alle Mennesker er i Besiddelse af Kristi Aand, naar de kommer til

Verden, thi de er Guds Børn og er forløste fra Faldet ved Adam ved Jesus Kristus, der, som Apostelen Johannes vidner, er „det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden."

Profeten Moroni skriver angaaende Lyset, som skænkes Menneskene ved Kristus:

„Thi se, Kristi Aand er givet til alle Mennesker, for at de kunde kende godt og ondt; derfor viser jeg Eder Maaden, hvorpaa I kunne dømme derom. Thi alt, hvad der indbyder til at gøre godt, og tilskynder til at tro paa Kristus, kommer formedelst Kristi Gave og Kraft; derfor kunne I have en fuldkommen Kundskab om, at det er af Gud. Men I kunne med en fuldkommen Kundskab vide, at det, som overtaler Mennesket til at gøre ondt og til ikke at tro paa Kristus, til at fornægte ham og ikke tjene Gud, kommer fra Djævelen; thi paa denne Maade virker Djævelen; han tilskynder ingen til at gøre godt, nej, ikke een; ej heller gøre hans Engle; ej heller de, som hengive sig til ham."

Gennem Mormons Bog modtager alle Folkefærd et Vidnesbyrd om Sandheden og opmuntres til ved Guds Aands Kraft at skelne det sande fra det falske. Ved at modtage Bogens Vidnesbyrd kommer vi til Troen paa, at Gud har talt til Menneskene i disse de sidste Dage, og Kirkens Medlemmer bør søge at blive bedre bekendt med Bogens Indhold. Jeg tror, at Bogen burde blive læst mere i Hjemmene, saa at alle kan blive vel bekendt med Bogens evangeliske Lærdomme, og jeg tror, at vore Børn bør undervises fra Bogen, thi derved vil de modtage Styrke.

Jeg billiger af mit ganske Herte, at Kirken har oprettet Skoler og organiseret Klasser, hvor der undervises i Religion. Jeg tror, at Herren inspirerede Kirkens Ledere til at oprette disse Skoler, saa at Børnene i vort Land kan blive bragte til Kundskab om deres Forløser, og at de maa lære at kende, saa vel fra hvilken Side det gode som det onde kommer.

Jeg beder Herren at velsigne vor Tids Israel. Jeg beder ham at velsigne Kirkens Ledere og i sin Kærlighed og Naade at forlænge Præsident Smiths og hans Raadgiveres Liv, for at Kirken kan høste Gavn af den store Erfaring, de har erholdt gennem de mange Aar, de har levet. Jeg tror, at vi, som er forsamlede her, bør opsende en inderlig Hjertebøn til vor himmelske Fader om at skænke disse Mænd et godt Helbred, saa de med Kraft og Styrke vedvarende kan udføre deres evangeliske Gerning iblandt os. Verden som et Hele, saavel som Kirken, har altid haft stor Brug for erfarne Mænd, som var i Besiddelse af Kundskab og Visdom til at staa som Ledere og give Raad til Menneskene. Jeg beder, at Guds Aand maa bo i vore Hjerter, saa at vi maa være vise og følge Kirkens Lederes Raad, og at vi maa staa sammen som een; og idet vi gør dette, understøtter vi ikke alene Kirken, men den store Nation, vi tilhører, i Henseende til alt, hvad den kræver af os, her hjemme eller borte fra Hjemmet.

Vi veed, at det er vor Pligt at udføre indenfor Kirken, hvad vi er kaldede til, og vi glæder os i vor Gerning. Hvis vi betragter vor

Gerning paa den rette Maade og lever i Overensstemmelse med de Befalinger, som Gud har givet os, veed vi, at vi formedelst Forløsningen ved Kristus, som Offerlammet, vil blive frelste i Guds evige Rige. Vi vil da blive tilladte at komme frem i den første Opstandelses Morgen, som Herren i sit Ord har forjættet os, og blive regnede blandt dem, som har modtaget Herrens ydmyge Tjeneres Vidnesbyrd, efterlevet Evangeliets Bud og bevaret Troen til vort jordiske Livs Ende. Vi ønsker alle at leve værdig til at modtage disse himmelske Velsignelser, og jeg beder inderlig i Jesu Kristi Navn, at dette maa blive vor lykkelige Lod. Amen.

Dødsfald.

Ældste Lars P. Christensen døde den 25. Juli i Richfield i en Alder af 81 Aar. Han var født den 17. Januar 1837 i Gunderup, Vreilev Sogn, Vendsyssel. I sine Ungdomsdage forenede han sig med Kirken, som havde til Følge, at han i Maj 1861 emigrerede til Amerika. Under Rejsen blev han forenet i Ægteskab med Ane Marie Lee fra Vendsyssel. De naaede Saltsøstaden den 22. Septbr. og bosatte sig i Morgan Amt, hvorfra Ældste Christensen og Familie i 1875 flyttede til Richfield. Ældste Christensen, der var Smed af Profession, indtog ansvarsfulde kirkelige Stillinger i denne By. Han udførte en Mission til Danmark i Aarene 1881—83.

Ældste Christensen var gift tre Gange og efterlader sig en meget stor Familie.

— Broder Niels Poulsen, 74 Aar, afgik ved Døden den 10. Setbr. i Aarhus. Begravelsen foregik Søndag den 15. Septbr. fra Byens store Kapel, der var opfyldt med sympatiserende Venner og afdødes paarørende. Konferencepræsident F. F. Samuelsen holdt Ligtalen og indviede Graven.

Broder Poulsen, der holdt Præstedømmet som Ældste, var i alle Henseender en pligtopfyldende og gudhengiven Broder, der døde i fuld Tro paa Evangeliets Principer og i Haabet om en herlig Opstandelse fra de døde.

— Det timelige og det aandelige maa gaa Haand i Haand.

Er Verden en Jammerdal, saa har Menneskene gjort den til det.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København K.
Tryk hos F. E. Bording (V. Petersen).